

257

V
127
10-VI/1959

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVII Nr. 1

IANUARIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

Pe drumul noului an	<i>Comitetul Uniunii</i>
Ce datorăm unii altora	<i>P. Crișan</i>
Isus Invățătorul venit de la Dumnezeu	<i>M. Manea</i>
Un veac de la înfăptuirea unirii Țării Românești cu Moldova (1859—1959)	<i>Redacția</i>
Mărturisirea păcatelor	<i>N. Neacșu</i>
Remușcări (versuri)	<i>I. Bătrina-Voivodeni</i>
Hristos, Dumnezeu și om	<i>D. Popa</i>
Doi oameni (versuri)	<i>C. Greissing</i>
Atracția cerului	<i>G. Graur</i>
Valoarea credinței	<i>N. Gheorghijă</i>
Çonșacrat pentru slujire	<i>I. Tăchici</i>
Lucrări gospodărești pentru luna ianuarie	<i>Redacția</i>
Să fie pace (versuri)	<i>P. Cazan</i>

PE DRUMUL NOULUI AN

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, am intrat cu bine și în anul 1959.

Văzînd minunata purtare de grijă a Bunului Tată ceresc, față de noi și de Biserica Sa, constatînd bogatele Sale binecuvîntări spirituale și materiale acordate nouă în anul care s-a scurs, și considerînd mila Sa duioasă, prin faptul că a lăsat pace în lume și peste țara noastră, Comitetul Uniunii își exprimă profunza recunoștință față de Dumnezeu, și aduce cuvenita mulțumire pentru conducerea Sa minunată.

Aducînd prinosul de recunoștință față de Bunul Dumnezeu, exprimăm totodată mulțumiri și față de Înaltele Autorități din țara noastră, pentru libertățile noastre de cult, de care ne-am bucurat. Potrivit îndrumărilor Cuvîntului lui Dumnezeu sîntem datori deci a ne dovedi cetățeni loiali și pașnici ai patriei noastre, lucrînd pentru prosperitatea, pacea și bunăstarea ei.

Ținem să mulțumim pe această cale, tuturor fraților pastori și slujitori ai Comunităților pentru credincioasa îndeplinire a însărcinărilor încredințate lor de Bunul Dumnezeu.

De asemenea ținem să mulțumim fraților noștri membri pentru sprijinul dat lucrării atît prin rugăciunile înălțate către Bunul Dumnezeu

(continuare în pag. 13-a)

CE DATORĂM UNII ALTORA

Țimpul nostru pe pământ este scurt. Nu mai o singură dată putem trece prin viață în lumea aceasta. În timpul acestei vieți să facem tot ce putem mai bine.

Un credincios are datorii, față de Dumnezeu, față de autoritățile civile, față de Biserica sa, față de aproapele, față de familia sa. Un adevărat creștin își va îndeplini prompt și credincios obligațiile ce le are ca cetățean și ca creștin. Aceste obligațiuni pot fi arătate detaliat sub diferitele aspecte ce apar și sprijinite cu minunate îndrumări biblice.

În orice relație cu alții în viață se cere stăpânire de sine, indulgență și simpatie. Noi simțim atât de diferiți în talentele, în moravurile și educația noastră, încât și chipul și modul nostru de a vedea o chestiune, se deosebesc de la unul la altul. Noi apreciem diferit. Priceperea noastră despre adevăr și concepțiile noastre despre viațuire nu sînt în toate punctele la fel.

„Cînd aduci darul tău la altar, și acolo îți vei fi adus aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă acolo darul tău înaintea altarului și mergi întâi, împacă-te cu fratele tău și atunci venind adu darul tău“. (Mat. 5,23,24).

Cînd cuvinte lipsite de răbdare sînt rostite către tine, atunci nu răspunde niciodată în acelaș spirit. Ține seamă, că „răspunsul blînd înlătură mînia“. În tăcere se află o putere minunată. Cuvinte, care se dau ca răspuns unui om înfuriat — cîteodată în acelaș ton agitat — nu servesc adesea decît, a agrava și mai rău situația. Dar dacă furia e întîmpinată cu tăcere, într-un mod blînd și prevăzător, atunci ea dispăre îndată.

În mijlocul unei furtuni de cuvinte supărătoare și muștrătoare, păstrați spiritul îndreptat către Cuvîntul lui Dumnezeu. Lăsați spiritul și inima să fie pline de făgăduințele lui Dumnezeu.

Priviți la viața lui Iosif și Daniel, Domnul nu împiedecă pornirile rele ale celor care căutau a le face rău, dar El conduse lucrurile

astfel, încît toate aceste greutăți trebuiră să servească spre binele servilor Săi.

Fiecare are de dus o luptă personală contra păcatului. Nici chiar Dumnezeu nu poate înobila caracterul nostru sau a face viața noastră să fie utilă, dacă noi nu devenim conlucrătorii Săi. Acei care evită lupta cu eul, pierd puterea și bucuria biruinței.

Noi n-avem nevoie, să ținem înșine un raport despre cercările noastre. Toate aceste lucruri stau scrise în cărți și cerul va ține socoteală de ele. În timp ce noi enumărăm lucrurile neplăcute, dispar din memoria noastră amabilitatea miloasă a lui Dumnezeu, care ne înconjoară în orice clipă, iubirea, pe care o admiră îngerii, că Dumnezeu a dat pe Fiul Său, ca să moară pentru noi.

Cînd nu vă simțiți veseli și cu inima ușurată, atunci nu vorbiți despre indispozițiile voastre. Nu aruncați nici o umbră asupra vieții altora. O religiune rece și fără soare nu ajută sufletelor. Cuprindeți cu spiritul lucrurile nevăzute. Lăsați cugetele voastre să fie îndreptate la dovezile marei iubiri a lui Dumnezeu pentru voi. Credința poate rezista la ispite și le poate birui. Isus trăiește ca Mijlocitor al nostru; tot ceea ce asigură și cîștigă mijlocirea Sa, este al nostru.

Hristos zice despre sine: „De la Mine însumi nu fac nimic; ci după cum M-a învățat pe Mine Tatăl, așa vorbesc. Și cel care M-a trimis pe Mine este împreună cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui“. (Ioan 12,49; 8,29).

Deprindeți-vă a vorbi bine despre alții. Priviți la însușirile bune și vedeți mai puțin lipsurile lor. Cînd sînteți ispitiți a vă plînge despre ceea ce a zis sau a făcut cineva, lăudați vre-o trăsătură oarecare din caracterul acelei persoane. Cultivați un spirit mulțumitor. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru iubirea Sa minunată, că dădu pe Hristos, ca să moară pentru noi. Dumnezeu ne somează să cugetăm la milostivirea și iubirea Sa nemăsurată, spre a fi plini de mulțumire.

Calomnia este un blestem dublu care cade mai greu asupra vorbitorului decît asupra ascultătorului. Cel se seamănă sămînța desbinării și a certelor, acela va recolta în propriul său suflet fructul ei mortal. Dar dacă vom privi la Isus, vom vorbi despre iubirea și desăvîrșirea caracterului Său, atunci vom fi schimbați după chipul Său. Prin contemplarea idealului înalt, pe care El ni l-a pus înainte, noi vom fi ridicați într-o atmosferă curată și sfîntă, în prezența lui Dumnezeu însuși. Dacă noi petrecem acolo, atunci va porni dela noi lumină.

Toți cei ce pretind că sînt fii ai lui Dumnezeu, trebuie să se gîndească la faptul că în serviciul lor, ei vor fi aduși în contact cu caractere diferite, cu blajini și cu aspri, cu umiliți și cu mîndrii, cu pioși și cu indiferenți, cu oameni culți și cu neștiutori. Aceste suflete diferite nu pot fi tratate după una și aceeași metodă. Totuși, toate au nevoie de iubire. Cugetele noastre trebuie să fie transformate și inobilate prin contactul reciproc. Noi depindem unul de altul și sîntem strîns legați unii de alții prin legătura fraternității omenеști. Hristos trebuie să fie în noi ca un izvor de apă, care curge în viața veșnică și desfătează pe toți cei ce au legături cu noi.

TALENTE DIFERITE

Faptul că un om are capacități într-o direcție, nu este o dovadă că judecata sa e desăvîrșită și în alte chestiuni, și că înțelepciunea altuia nu trebuie a se uni cu a sa.

Toți membrii care lucrează împreună, trebuie să caute a fi în înțelegere. Dacă toți dau pe față un spirit umilit și supus, atunci nu e nevoie a se ivi nici o greutate. Dumnezeu

a dat comunității Sale diferite daruri. Acestea sînt prețioase la locul lor potrivit.

Nu vorbiți niciodată cu dispreț asupra cuiva; căci el poate fi mare în ochii lui Dumnezeu, în timp ce acei, care își închipuie a fi mari, nu vor fi prețuiți decît puțin de Dumnezeu, din cauza inimii lor sucite.

Nici măcar o clipă din timpul nostru prețios nu trebuie a fi risipită în a căuta să aducem pe alții să primească cugetele și părerile noastre personale. Cel ce stă și gîndește, că pe el nimenea nu trebuie să-l influențeze, și că ar avea putere de judecată și capacități, de a pricepe orice ramură a lucrării, acela va rămîne în urmă de la darul lui Dumnezeu.

Credincioșia față de Dumnezeu și serviciul făcut din iubire este mijlocul, prin care se poate dobîndi aprobarea dumnezeiască. Ceea ce vom fi în ceruri, nu e decît reflexul a ceea ce sîntem aici în slujirea sfîntă.

COLABORAREA ÎNTRE DIFERITELE DARURI.

Dumnezeu are diferite feluri de lucru și diferiți servi, cărora El le-a încredințat tot felul de daruri. Unuia îi dă Dumnezeu înțelepciune în vorbire, altuia cunoștință, și altuia credință; dar toți trebuie să lucreze în armonie. Diversitatea darurilor harului duce la îndeplinirea diferitelor servicii, dar „Dumnezeu este care lucrează totul în toți“.

Unora li se va părea poate, că deosebirea între darurile lor și ale conlucrătorului lor este prea mare spre a le permite o conlucrare armonioasă împreună. Domnul dorește, ca servii Săi aleși să învețe, a fi în de acord unii cu alții în străduințele lor.

ISUS

ÎNVĂȚĂTORUL VENIT DE LA DUMNEZEU

Pe lângă celelalte însușiri și fapte săvârșite de Domnul Isus, ca : minuni, puterea de a cunoaște gândurile oamenilor, viața Sa curată, fără reproș, divinitatea Lui s-a dovedit și prin învățăturile Sale despre viața aceasta și viața viitoare.

Cu sute de ani mai înainte de întruparea Sa, profeții au vestit venirea Sa ca învățător. „Îl vor numi : Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte al veșnicilor, Domn al păcii“. Într-adevăr, minunate și binecuvântate sînt învățăturile Sale, căci prin venirea Sa pe lume, ca Învățător, Dumnezeu a dăruit omenirii tot ce a avut mai bun și mai mare. El fusese rînduit de cer să aducă oamenilor, personal cunoștința de Dumnezeu. Toate însușirile nobile ca : bunătate, blîndețe, credință, răbdare, statornicie, sinceritate, iubire și cunoaștere de Dumnezeu, însușiri care au fost date pe față de oameni evlavioși, în toate timpurile, n-au fost decît o oglindire a calităților Sale de învățător. „În El se întruchipează idealul desăvîrșit“.

ÎNVĂȚĂTOR VENIT DE LA DUMNEZEU

Nicodem, un fruntaș al Iudeilor, și membru al Sinedriului, care a observat de aproape viața, învățăturile și minunile lui Isus, a venit la El noaptea și l-a zis : „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele și minunile pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el“. Ioan 3,2.

Omenirea a avut mulți și feluriti învățători, dar dintre toți învățătorii, numai unul, Isus Hristos, era „Învățătorul, venit de la Dumnezeu“. Învățăturile Lui erau de origină cerească, aduse din Sanctuarul Celui Atotputernic. El a adus oamenilor adevărata cunoștință despre Dumnezeu.

Isus Hristos trăia învățăturile ce le-a dat oamenilor. Spre deosebire de alți învățători și întemeietori de religie, cuvintele Lui erau

una cu persoana Sa. „Pentru că Eu v-am dat o pildă“, zicea El, „ca și voi să faceți cum am făcut Eu“. Ioan 13,15 „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Mat.11,29 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămînea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui“. Ioan 15,10. Apostolul Petru spune mai tîrziu : „Hristos... v-a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui“. 1 Petru 2,21.

În chipul acesta cuvintele lui Hristos găsiră în viața Lui ilustrare și sprijin desăvîrșit. Dar și mai mult; ce învăța, era El însuși. Cuvintele Sale nu erau numai expresia experiențelor vieții Sale, ci și expresia caracterului Său. Nu numai că învăța despre adevăr; ci era El însuși adevărul. Faptul acesta dădea tărie învățăturilor Sale.

Isus Hristos cunoștea din experiența vieții Sale ispitele, încercările și necazurile în care pot să ajungă oamenii, pentru că „nimeni altul nu a purtat o povară atît de grea a păcatelor și durerilor lumii. N-a existat niciodată vreunul care să aibă o mai profundă compătimire pentru oameni ca El. Fiind El însuși părtaș la viața oamenilor în toate fazele ei, nu numai că putea să simtă, dar și să sufere împreună cu sufletul împovărat, ispitit și încercat“.

INFLUENȚA ÎNVĂȚĂTURILOR SALE

Învățăturile lui Isus au avut o influență binefăcătoare asupra ascultătorilor Săi. Lucrurile din natura înconjurătoare și din experiența vieții ascultătorilor Săi erau puse în legătură cu cele spirituale, cu adevărurile Cuvîntului scris. Prin vorbirea Sa în parabole, El a ridicat pe oameni din lumea naturală la cea spirituală și a arătat astfel că între om și Dumnezeu, între cer și pămînt este o strînsă legătură.

„Isus căuta calea spre a ajunge la orice inimă. Intrebuinșind multe și felurite ilustrațiuni, El nu căuta numai să arate adevărul în feluritele lui forme, ci să-l potrivească feluriților Lui ascultători. Interesul lor era deșteptat prin figuri luate din viața lor zilnică, așa că nici unul din cei care ascultau pe Mintuitorul, nu se putea socoti uitat, sau neglijat. Chiar și cei mai umili și mai păcătoși auzeau cum din învățăturile Sale le vorbea un glas plin de milă și de iubire“.

Cei ce ascultau la învățăturile Lui erau foarte uimiți și chiar și dușmanii Lui se simțeau obligați să recunoască faptul că vorbirea Sa era plină de putere : „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta“. Ioan 7,46 „Ei erau uimiți de învățătura Lui pentru că vorbea cu putere“. Luca 4,32. „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui“. Oamenii din vremea aceea erau conșinși, „căci El învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii“. Mat. 7,28,29. Uimiți peste măsură, cei ce îl ascultau se întrebau : „De unde are El înțelepciunea și minunile acestea?“ Mat. 13,54.

Cuvintele și învățăturile Lui cădeau ca o ploaie peste pământul însetat și ca o rouă înviorătoare într-o dimineață de primăvară. În fiecare faptură descoperea posibilități infinite. „El vedea pe oameni așa cum puteau fi schimbați prin harul Său. Privind la ei în nădejde, le insufla nădejde. Privindu-i cu încredere, le insufla încredere. Descoperind în El adevăratul ideal al omului, deștepta pentru atingerea lui, atât dorința cât și credința... Multor deznădăjduiți li se deschidea calea unei vieți noi“.

„Veniți la Mine cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“, (Mat.11,28) era invitația Lui. Către slăbănogul adus la El de prietenii lui, Isus a zis : „Îndrăznește fiule! Păcatele îți sînt iertate“. „Scoală-te“, a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul și du-te acasă“. Mat. 9,1—8. Către femeia bolnavă care s-a atins de El i-a zis : Îndrăznește fucă! Credința ta te-a tămăduit“. Mat.9,22. Orbilor din Ierihon care strigau după El, le-a zis : „Faceți-vă după credința voastră“. Către Iair, mai marele sinagogii, El a zis : „Nu te teme, crede numai. Copila n-a murit, ci doarme“. Unei mame îndurerate, care plîngea lîngă coșciugul unicului ei fiu, El găsi cuvinte de mîngîiere : „Nu mai plînge“, zise El.

Cuvîntul Mintuitorului se deosebește de cuvîntul tuturor oamenilor. Bînd și iubitor, simplu și natural, el izvorăște din adîncuri care întrec orice genialitate. În frumusețea Lui universală și în forța Lui spirituală, care întrecea cuvintele tuturor întemeietorilor de religie, simțim dumnezeirea, care ne atrage, ne îmbrățișează și ne mîntuiește. În cuvintele Domnului simțim puterea adevărului pur, menit să pătrundă în toate inimile... Nimeni n-a mai pus în cuvinte puterea care face minuni, bunătatea care pătrunde în toate inimile, spontaneitatea care uimește pe toți cărturarii, simplitatea, eficacitatea și universalitatea, pe care le-a pus Isus în Evanghelia Sa, încît și astăzi trebuie să recunoaștem că „nimeni n-a vorbit ca acest om“.

În minunata Predică de pe Munte, El a rostit fericirile prin care S-a adresat omenirii întregi și mai ales poporului de jos, desconsiderat și disprețuit, pentru care El avea iubire, milă și deosebită considerație. Cei care au trăit împreună cu El, care L-au însoțit în călătoriile Lui și au ascultat învățăturile Lui, ne spun : „Cînd a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor“. Mat. 9,36.

VALOAREA ÎNVĂȚĂTURILOR LUI ISUS

Din punct de vedere spiritual și practic învățăturile lui Isus sînt incomparabile, căci ele se adresează direct sufletului omenesc. Despre Dumnezeu, El spune că este Creatorul și Părintele nostru ceresc, căruia putem să ne adresăm și să-I zicem : „Tatăl nostru...“ Cuvîntul Său ne spune despre om că el este fiul lui Dumnezeu, moștenitor al cerului, și oamenii între ei sînt frați. El mai învață că păcatul este cauza tuturor relelor, suferințelor, durerilor și morții. El a adus despărțire între Dumnezeu și om.

Păcatul însă cu toate urmările lui împreună cu Satana, urzitorul răului, va fi îndepărtat pentru totdeauna și cei mîntuiți vor trăi fericiți pe pămîntul înouit și curățit.

Impresionați, oamenii pioși, care au cercetat viața și opera Marelui Învățător, venit de la Dumnezeu, s-au exprimat cu cuvinte elogioase la adresa Lui : „În îndreptarul de viață morală, Isus Hristos ne învață prin sfînta și incomparabila pildă a vieții Sale, virtuțile prin care se obține îmbunătățirea și

(continuare în pag. 11-a)

„UN VEAC DE LA ÎNFĂPTUIREA UNIRII ȚĂRII ROMÎNEȘTI CU MOLDOVA“ (1859—1959)

Poporul Român sărbătorește anul acesta un veac de la înfăptuirea Unirii Țării Românești cu Moldova. „Păznuirea acestui eveniment de o mare însemnătate istorică în viața poporului nostru, în procesul de făurire a statului român de sine stătător, în dezvoltarea socială a României, are loc în condițiile în care țara noastră... Republica Populară Română, pășește cu un impetuos avânt înainte, pentru înfăptuirea sarcinilor pe care dezvoltarea istorică a societății le pune înainte.

Țara Românească și Moldova ca state feudale de sine stătătoare au continuat veacuri de-a rândul, datorită condițiilor existente atunci să fie formațiuni separate. Astfel, cu toată eroica lor luptă, care înscrie pagini de istorie de o măreție unică în zbuciumata istorie a poporului român, ele au căzut pradă dominației otomane. Cu toate aceste situațiuni vitrege, ideea unirii s-a dezvoltat puternic în conștiința națiunii, a poporului Român. Pentru că așa cum spunea Kogălniceanu, actul unirii este rezultatul luptei națiunii Române. „Unirea, domnilor, eu nu recunosc nimănu-i dreptul să zică că e actul său individual, proprietatea sa exclusivă: Unirea e actul energetic al întregii națiuni române... și de aceea domnilor, nici chiar domnitorului, dar însă unui simplu particular, nu-i recunosc și nici nu-i voi da vreodată dreptul acesta de a zice că el a făcut singur Unirea. Nu, domnilor, Unirea, națiunea a făcut-o“. Și a făcut-o din deplina convingere că: „unirea face puterea“, că „unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere; unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește“. Și în Sfânta Scrip-

tură găsim prețuirea unirii. Încă din vechime stăteau scrise cuvintele: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor“. Eccl. 4.9.10.12.

Ideea unității naționale apare tot mai clar în conștiința poporului, în procesul de descompunere a orânduirii feudale și de dezvoltare a capitalismului — aspirațiile poporului se împleteau strâns cu lupta pe care el o ducea pentru a scutura atât jugul dominației turcești, cât și acela al boierilor sau, după cum spun cronicile vremii, de acești „turci dinăuntru“. Iar acești „turci dinăuntru“ erau de multe ori mai „turci decât turcii“. Cine parcurge azi cronicile vremii, rămâne profund mișcat de situația țărănimii române. Ea a dus totdeauna greul luptelor pentru libertate și independență. După 1848 situația ei era foarte grea. De aceea țărănimea lega de Unire nădeidiile ei de eliberare. Jalba depusă pe masa divanului ad-hoc al Moldovei de țărani clăcași, spune printru altele: „Că pînă în ziua de azi toate sarcinile cele mai grele numai asupra noastră au fost puse și noi mai nici de unele bunuri ale țării nu ne-am îndulcit, iară alții fără să fie supuși la nici o povară, de toată mana țării s-au bucurat... Citu-i Dunărea de mare și de largă, curge riul sudorilor noastre“...

Alături de masele țărănești au luptat pentru unire lucrătorii și meșteșugarii, masele sărace ale orașelor.

În primele rînduși ale celor ce luptau pentru Unire se aflau: V. Alecsandri, Costache Negri, Alexandru Cuza, M. Kogălniceanu, C. A. Roseti, D. Bolintineanu ș. a.

Congresul de la Paris din 1856 pentru încheierea păcii în urma războiului din Crimeea, a hotărît ca să se consulte populația celor două principate în legătură cu forma lor viitoare. În acest scop iau nastere Divanurile ad-hoc constituite din reprezentanții tuturor claselor societății.

În aceste Divanuri a răsunat limpede glasul unirii. Conferința din 1858 de la Paris care a luat în discuție rezultatele dezbaterilor din aceste Divanuri, n-a prevăzut decât constituirea unei comisii centrale de unificare Legislativă la Focsani și a unei Curți de Casație și Justiție.

Peste canalul tuturora, însă, adunarea electivă a Moldovei și Țării Românești alege la 24 ianuarie 1859 același domn în persoana Colonelului A. I. Cuza, înfăptuindu-se astfel Unirea acestor două principate. Unirea deplină pe plan administrativ se realizează abia la 24 ianuarie 1862, cînd s-a alcătuit primul guvern și prima adunare a României.

„Unirea Țării Românești cu Moldova reprezintă o verigă importantă în lanțul luptelor seculare duse de poporul nostru pentru împlinirea idealurilor sale de independență națională. Unirea a pus temelia statului național român, a însemnat actul de naștere a României moderne. Înfăptuirea Unirii a fost premiza pentru scuturarea jugului otoman în 1877 și cucerirea independenței naționale — condiție vitală a existenței oricărui popor!

REDACȚIA

REMUȘCĂRI

Azi remușcarea scurmă-n mine

Căința noaptea nu-mi dă pace;

Ca umbra ea mă urmărește:

Oriunde-aș merge, orice-aș face.

Cubintul care-n seara-aceea

Necruțător eu l-am rostit,

Cuointu-acela dur, știu, frate,

Durere și-a pricinuit.

Și n-a fost drept... Imi dau azi seama

Tu, frate, n-aveai nici o vină.

De-aceea sufletul meu, bietul,

Neîntrerupt, de-atunci, suspină.

De-aceea pragul tău acuma

Îl trec cuprins de remușcare

Eu vin să-mi recunosc greșala,

Vin, frate drag, să-ți cer iertare.

Vezi lacrimile-n ochii-mi umezi?

Sînt toate lacrimi de căință.

Ele-ți vorbesc de-a mea imensă,

Sfîșietoare suferință.

A bietului meu suflet, pace,

E-acuma toată-n mîna ta.

De-odată ca a ta iertare

Tu dă-mi-o... Nu întîrzial

Întinde-mi, rogu-te, azi mîna...

Întinde-mi-o... Și-a mea insultă

Tu iart-o, rogu-te... O, iart-o

Azi fără zăbovire multă.

MĂRTURISIREA
PĂCATELOR

„Cine își ascunde fărădelegile nu propășește dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.” Prov. 28,13.

Nimic nu dorește Dumnezeu mai mult să vadă la copiii Săi, decît o sinceritate izvorită dintr-o inimă pocăită și renăscută. Aceasta îi va da posibilitatea să poată lucra în ei după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea. Dar pentru ca cineva să poată ajunge aci are de făcut o lucrare care cere un curaj deosebit și plin de lepădare de sine și anume:

ACȚIUNEA DE A-ȘI MĂRTURISI PĂCATELE

Însă pe cît este de greu firii noastre de a-și recunoaște vina, pe atît de ușoare sînt condițiile care creează posibilități pentru această lucrare.

„Nu avem nevoie să facem lungi și obositoare pelerinaje sau călătorii de hagealic, nici să ne supunem la chinuri grele spre a recomanda astfel sufletul nostru lui Dumnezeu sau spre a ispăși în felul acesta păcatele noastre: căci acela care mărturisește păcatele sale, va afla îndurare.”

MĂRTURISIRI FĂRĂ VALOARE

Sînt unii care mărturisesc anumite păcate nu din motive sincere că ar avea dorința să scape de ele simțindu-le ca o povară ce apasă greu asupra sufletului lor, ci aceasta o fac gîndindu-se la urmările de viitor. Acan își mărturisi vinovăția sa abia cînd nu i-a mai folosit la nimic. Cînd el văzu că nu mai poate ascunde păcatul atunci mărturisi adevărul. Iuda își recunoscă păcatul său și îl mărturisi zicînd: „Am păcătuit, căci am vîndut sînge nevinovat” (Mat. 27,4), cînd a văzut unde a dus lucrarea lui vînzîndu-l pe Domnul. „Esau scoase țipete mari, și cu amărăciune își recunoscă fapta lui pierzîndu-și dreptul de întîi născut. Durerea sa nu provenea dintr-o căință sinceră pentru păcatul său. El nu dorea să se împacă cu Dumnezeu. El era întristat de urmările păcatelor sale, dar nu pentru păcatul însuși.”

Este o mare deosebire între a recunoaște un fapt după ce a fost dovedit și între a mărturisi păcate care nu sînt cunoscute decît între noi și Dumnezeu. Este o probă prea grea pentru curajul bărbaților și femeilor cînd li se pune păcatul în față și cînd ei sînt obligați să-l recunoscă în mod lămurit. Să zică: „Această faptă trebuie pusă în socoteala mea”, cere o tărie de principii lăuntrice pe care firea n-o posedă decît într-o măsură foarte redusă.”

CONDIȚIUNILE MĂRTURISIRII

Acei care nu și-au umilit sufletul înaintea lui Dumnezeu în adincă recunoaștere a vinovăției și a păcatelor lor, nu au îndeplinit prima condiție de a fi priemiți de Domnul.

„Dacă nu am ajuns să simțim această adevărată căință, de care nimănui nu-i va părea rău; dacă nu am mărturisit păcatele noastre cu spirit umilit și inimă înfrîntă, îngroziți de nelegiuirea noastră; atunci nu am căutat și nu am cerut cum trebuie iertarea păcatelor noastre. Și, dacă nu am căutat iertarea păcatelor noastre serios și în felul cuvenit, atunci nu vom găsi niciodată pacea cu Dumnezeu. Singurul motiv, pentru care atîta timp nu am dobîndit iertarea de păcate, este faptul că nu ne-am arătat gata să umilim inimile noastre și să ne supunem condițiilor arătate de Cuvîntul lui Dumnezeu. Sfînta Scriptură ne dă învățături lămurite în privința aceasta. Mărturisirea păcatelor trebuie să se facă din toată inima. Ea nu trebuie impusă celui greșit. Ea nu trebuie făcută în mod ușuratec, sau numai din buze. Mărturisirea izvorită din adîncul inimii găsește calea către Dumnezeu și către tronul milei Sale. Psalmistul zice: „Aproape este

Domnul de cei cu inima zdrobită, și pe cei cu spirit umilit îi ajută.“ Ps. 34,19.

Mărturisirea păcatelor, trebuie să fie totdeauna bine definită, fără înconjurări și recunoscînd chiar păcatele de care cel greșit s-a făcut vinovat. Nimeni nu este atît de păcătos, încît să nu mai poată găsi putere, curățire și îndreptare în Hristos, care a murit pentru fiecare dintre noi.”

EXEMPLE DE SINCERĂ CAINȚĂ ÎN MĂRTURISIRE

Nici un om care nu dă pe față adevăratele sentimente ale inimii sale nu poate fi socotit un om sincer, iar mărturisirea lui nu este primită de Dumnezeu dacă nu este însoțită de căință sinceră și de dreptate. Vameșul din parabolă primi îndurare pentru că își dezgoli inima în fața lui Dumnezeu și cu amară zbuciumare sufletească și disprețuire de sine zise: „Dumnezeule ai milă de mine păcătosul“. Luca 18,13. Apostolul Pavel nu căută să ascundă nimic; el descrie păcatele sale în cele mai negre culori, fără să încerce a-și micșora vina. Pavel nu se sfia să declare: „Isus Hristos a venit în lume, să mintuiască pe păcătoși, între care înțitul sînt eu“. 1 Tim. 1,15. Petru își mărturisi vina sa de trădare față de Domnul său

printr-un plîns amar. Toma își mărturisi necredința sa Domnului și cu sinceritate se prinse de El. David spune de asemenea: „Cîtă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mîna Ta apăsa asupra mea, mi se usca vlagă cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!“ Și Tu ai iertat vina păcatului meu“. Ps. 32, 3—5. El a simțit povara vinovăției sale și și-a dat seama că numai o mărturisire a păcatului poate să-i aducă liberare de păcat și ușurare sufletului.

„Inima înfrîntă și smerită este singura, care știe să prețuiască iubirea lui Dumnezeu și jertfa de pe Golgota; și după cum un fiu își mărturisește greșeala tatălui său iubitor, tot așa omul căit își mărturisește păcatele sale lui Dumnezeu, Tatăl nostru din cecuri, despre a cărui iubire stă scris: „Dacă noi mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. 1 Ioan 1,9.

Domnul să conducă inimile noastre prin Duhul Său cel Sfînt la o mărturisire sinceră, de care nu ne vom căi niciodată, dar care ne va duce la mîntuire.

HRISTOS

DUMNEZEU SI OM

Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu constituie pentru noi, credincioșii, lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, și prin Hristos de Dumnezeu. Hristos a fost cu adevărat un om; El a dovedit umilința Sa prin faptul că a luat asupra-Și natura omenească făcându-Se asemenea nouă. Cu toate acestea El era Dumnezeu în trup.

Apostolul Pavel dorește să îndrepte atenția noastră de la noi înșine, la autorul mântuirii noastre — Isus —. El ne prezintă cele două naturi ale Domnului Hristos — DIVINA —

și — UMANA —. Iată descrierea laturii divine: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu“. El era „Strălucirea slavei Sale, și expresia imaginii persoanei Lui“.

Despre latura umană a Sa citim: „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“. El, de bună voie a luat asupra Lui această natură. Aceasta a fost propria Lui alegere, adusă la îndeplinire cu

propriul Său consimțămînt. El a îmbrăcat divinitatea Sa în trup omenesc. El a fost în tot acest timp Dumnezeu, dar nu a apărut ca Dumnezeu. El a acoperit slava dumnezeirii Lui care cerea închinare, și a trezit admirația Universului lui Dumnezeu. În timp ce Se afla pe pămînt, era Dumnezeu, dar El S-a dezbrăcat pe Sine de înfățișarea lui de Dumnezeu, și a îmbrăcat în locul ei forma și înfățișarea unui om. El a umblat pe pămînt asemenea unui om. Pentru noi, El S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne putem îmbogăți. El a lăsat la o parte Maiestatea și slava Sa. El era Dumnezeu, dar pentru un timp, El a lăsat la o parte înfățișarea lui de Dumnezeu. El S-a umilit, și a luat asupra-și trupul acesta muritor. Ca membru al familiei omenești, El era muritor; dar ca Dumnezeu, El era un izvor de viață pentru lume. În persoana Sa divină El ar fi putut să reziste totdeauna morții și să refuze a Se lăsa sub stăpînirea ei; dar El de bună voie și-a dat viața Sa, pentru ca astfel El să poată să dăruiască viața și să scoată la lumină nemurirea. El a purtat păcatele lumii, și a suportat pedeapsa, pedeapsă ce s-a rostogolit asemenea unui munte asupra sufletului Său divin. El și-a dat viața Sa ca jertfă, pentru ca omul să nu moară pentru veșnicie. El a murit nu pentru că a fost obligat să moară, ci datorită propriei Lui voinți, propriei Lui alegeri. Lucrul acesta a însemnat UMILINȚA. Tot ce avea cerul mai scump a fost dăruit pentru salvarea omului căzut. El a adus cu natura Sa omenească toată energia dătătoare de viață de care au nevoie ființele omenești și pe care acestea trebuie să o primească.

Cu cît gîndim mai mult la nașterea Domnului Hristos ca prunc aici pe acest pămînt, cu atît acest eveniment apare mai minunat. Cum se poate ca pruncul cel slab și lipsit de apărare din ieslea Betleemului să fie totuși încă Fiul divin al lui Dumnezeu? Deși noi nu putem înțelege aceasta, totuși putem crede că El care a făcut lumile, pentru binele nostru, a luat înfățișarea unui prunc fără de apărare. Deși era mai presus de toți îngerii, și tot atît de mare ca și Tatăl pe tronul Lui ceresc, El S-a făcut una cu noi. În El, Dumnezeu și omul au devenit una și în felul acesta noi aflăm o nădejde pentru lumea noastră căzută. Privind la Domnul Hristos în trupul acesta de carne, noi ve-

dem pe Dumnezeu în natura aceasta umană, și în El vedem strălucirea slavei sale, expresia imaginii lui Dumnezeu Tatăl.

Răscumpărătorul lumii și-a înveșmîntat divinitatea Sa cu natura omenească, pentru ca El să Se poată apropia de oameni; căci pentru a putea aduce lumii mîntuirea, era necesar ca omenescul și divinitatea să fie una. Divinitatea avea nevoie de natura omenească, pentru ca ea să poată fi un canal de legătură între Dumnezeu și om; iar natura omenească avea nevoie de cea divină, pentru ca puterea de sus să poată readuce pe om la asemănarea cu Dumnezeu. Hristos era Dumnezeu; dar El nu S-a arătat ca Dumnezeu. El a acoperit înfățișarea divină care cerea adorarea îngerilor și atrăgea închinarea întregului univers al lui Dumnezeu. El Se făcu pe Sine fără renume, luă asupra-și înfățișarea de serv și a fost făcut asemenea trupului acesta păcătos. El S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să putem fi îmbogățiți.

Ce adevăr măreț ni se prezintă atunci cînd privim la Domnul Hristos în legătură cu crucea de pe Golgota, atunci cînd vedem această minunată jertfă, acest Mijlocitor, încovoindu-Se sub greaua povară a păcatului neamului omenesc. Pentru ca cel păcătos să poată avea o altă situație, pentru ca oamenii să poată fi aduși din nou în grația lui Dumnezeu Tatăl, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a oferit singur să poarte pedeapsa neascultării, a păcătuirii.

Heruvimii și Serafimii aveau numai slava cu care ei erau dăruiți de Creator, iar împăcarea omului cu Dumnezeu, putea să fie adusă la îndeplinire numai printr-un mijlocitor care era egal cu Dumnezeu, care posedea atributele care să-i dea această demnitate și să-l declare în stare de a trata cu veșnicul și infinitul Dumnezeu în favoarea omului, și în același timp, să reprezinte pe Dumnezeu în această lume căzută. Cel care se substituie omului și se constituie chează sau garant pentru el, trebuie să posede natura omului, o legătură cu familia umană pe care El urma să o reprezinte și ca trimis al lui Dumnezeu, El trebuia să fie partaș de natură dumnezeiască, să aibă legătura cu Cel Infinit pentru a prezenta lumii pe Dumnezeu și pentru a fi un Mediator, un Mijlocitor între Dumnezeu și om.

Aceste calități s-au găsit numai în Hristos. Imbrăcându-Și divinitatea Sa în haina naturii omenești, El a venit pe pământ pentru a fi numit Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu.

Ce mare este contrastul dintre divinitatea Domnului Hristos și pruncul cel fără de putere din ieslea Betleemului. Cum putem noi să parcurgem distanța dintre Dumnezeu Cel Atotputernic și pruncul cel plâpând? Și totuși Creatorul lumilor, El în care își găsește expresie plinătatea dumnezeirii, S-a manifestat în pruncul cel plâpând din ieslea Betleemului. Deși era cu mult mai sus decât oricare dintre îngeri, deopotrivă cu Dumnezeu în demnitate și slavă, totuși purta haina naturii omenești. Natura divină și cea umană erau în mod tainic combinate și astfel OMUL și DUMNEZEU au devenit una.

Ca membru al familiei omenești, El era muritor; dar ca Dumnezeu El era izvorul vieții acestei lumi. În persoana Sa divină El ar fi putut să înfrunte totdeauna moartea și să refuze a se lăsa sub stăpânirea ei; dar El de bună voie Și-a dat viața Sa ca jertfă,

pentru ca în felul acesta El să poată să dea viață și să aducă la lumină nemurirea.

„Eu sînt învierea și viața“. El care a spus: „Îmi dau viața și am putere să Mi-o iau iarăși“, a ieșit din mormînt la viața care era în El Însuși. În natura Sa divină și neprihănită, Domnul Hristos posedea puterea de a rupe zăgazarile morții. El declară că El are viața în El Însuși, spre a da viața cui dorește că creadă în El.

A fost natura omenească a fiului Mariei schimbată de natura divină a Fiului lui Dumnezeu? NU! Aceste două naturi erau în mod tainic combinate într-o singură persoană — OMUL ISUS HRISTOS. În El locuia plinătatea dumnezeirii.

Cel care a spus: „Îmi dau viața și am puterea s-o iau iarăși“, sau „distrugeți acest templu și în trei zile am să-l reclădesc“, a ieșit biruitor din mormînt, prin viața care era în El Însuși.

Iată aceasta este lucrarea Fiului iubit al lui Dumnezeu, singurul născut al Tatălui, Isus Hristos. DUMNEZEU și OM.

DUMITRU S. POPA

ISUS — ÎNVĂȚĂTORUL VENIT DE LA DUMNEZEU

(urmare de la pag. 5)

desăvîrșirea morală: iubirea, bunătatea, pacea, frăția, mila, smerenia, milostenia, răbdarea, iertarea, sinceritatea, munca desinteresată și lepădarea de sine, pînă la uitare de sine și jertfa pentru binele comun. Viața Lui este o viață de iubire; inima Lui este o inimă plină de bunătate; salutul Lui, e un salut de pace. În fața morții El afirmă viața; în fața urii El afirmă iubirea; în fața jignirii El afirmă iertarea; în fața păcatului El

afirmă sfințenia; în fața egoismului El afirmă altruismul; în fața vîrșii El afirmă virtutea; în fața robiei El afirmă libertatea.

Învățăturile lui Isus Hristos, ca și iubirea Sa, ne sînt oferite nouă. Solia Sa, care a fost adusă ca un balsam alinaător, a fost îndreptată către fiecare fiu al omului, din orice loc și din orice epocă; ea este îndreptată către cei care vor să recunoască faptul că Hristos este Mîntuitorul nostru.

DOI OAMENI

Doi oameni, către firg odată,
Plecat-au cu desagii grei,
Pe când lumina zilei toată
Ieșea în zbor din cuibul ei.

Și când treceau printr-o pădure
Privind, așa, ba-n jos, ba-n sus
Zărit-a unul o secure
Și-n miini luând-o, el a spus:

„Priveste, ce noroc pe mine
Vecine, uite ce-am găsit!”
Dar celălalt mhnit în sine
Ușor mustindu-l, i-a vorbit:

„Deloc nu-mi place vorba-ți frate,
De ce zici tu: „eu am găsit?”
Socot că e mai cu dreptate
Să spui așa: „noi am găsit”.

Apoi plecat-au iar -nainte
Punind securea în desag;
Și când de arșița fierbinte,
Au vrut să scape sub un fag.

Drumețul plin de întristare
Văzut-a că securea nu-i,
A zis cu voce plingătoare
Uitându-se în urma lui:

„Ști că pierdurăm noi securea?”
Dar celălalt, i-a zis apoi:
„Nu-mi place; iar vorbești aiurea
Nu tu-ai pierdut-o? Ce zici noi?”

E drept. Așa-i și-a mea părere.
Părtaș cu noi să fie, vrem,
Și alții, numai la durere?
La ce e bun, să nu-i avem?

ATRACTIA CERULUI

Din cele mai vechi timpuri, locuitorii pământului au privit cu interes și curiozitate spre bolta cerească. Un dor mistuitor i-a făcut să cugete și să se frământa asupra felului în care ar putea ajunge să zboare, și astfel să poată cerceta și cunoaște taina de nepătruns a cerului. Rînd pe rînd, oamenii s-au avîntat spre cer, prin aparate și invenții ca: balonul, zepelinul, aeroplanul și altele; căci, uriașă cupolă a cerului plină cu stele strălucitoare, este una din cele mai sublime priveliști din univers. În fața unei frumuseți așa de minunate se nasc în inimă cele mai înalte sentimente.

Privind cu aparate perfecționate, aspectul sau înfățișarea cerului, așa cum poate fi ea observată, cu ajutorul lor, astronomii rămîn uimiți de frumusețea ce li se înfățișează.

Pentru lărgirea acestor cunoștințe în ultimul timp, îndeosebi, atenția cercetătorilor științifici din mai toate țările, este cu deosebire atrasă de acest subiect interesant al cercetării spațiilor siderale. Înțelegîndu-se să coopereze cu toții și să-și împărtășească cunoștințele, oamenii de știință și-au luat angajamentul să declare anul 1958, anul geofizic internațional, timp în care fiecare țară să-și aducă aportul sau contribuția sa la adîncirea cercetărilor în diferite domenii, cît mai ales a nepătrunsei taine a spațiilor infinite ale cerului cu nenumăratele sale corpuri cerești.

Ziarele aduc vestea că dintre toate țările, U.R.S.S. a adus aportul cel mai mare în acest domeniu, realizînd trei sateliți artificiali ai pământului, prevăzuți cu aparate interesante, care au procurat date științifice de mare importanță; iar la începutul anului 1959, și anume în ziua de 2 ianuarie, a fost trimisă tot de U.R.S.S. prima planetă artificială în spațiul cosmic, dincolo de atmosfera înconjurătoare a pământului, dincolo de barierele de atracție ale planetei noastre. Iată cum descriu ziarele această realizare:

UN EVENIMENT UNIC

„La 2 ianuarie 1959 în U.R.S.S. a fost lansată în direcția Lunei o rachetă cosmică. Conform programului stabilit, racheta cosmică cu mai multe trepte a ieșit pe traiectoria înaintării în direcția Lunei. Conform datelor preliminare ultima treaptă a rachetei a căpătat cea de a doua viteză cosmică necesară. Continuîndu-și înaintarea, racheta

a trecut peste frontiera de est a Uniunii Sovietice, peste insulele Haway și își continuă drumul deasupra Oceanului Pacific îndepărtându-se rapid de pământ.

La 3 ianuarie, ora 3,10 (ora Moscovei), racheta cosmică, înaintînd în direcția Lunei, va trece deasupra regiunii de sud a insulei Sumatra aflîndu-se la o distanță de aproximativ 110.000 km. de pământ. Conform calculelor preliminare, care sînt precizate prin observații directe, la 4 ianuarie în jurul orei 7, racheta cosmică va ajunge în regiunea Lunei.

Ultima treaptă a rachetei cosmice în greutate de 1.472

kg. fără combustibil, este prevăzută cu un container special în interiorul căruia se află aparatele de măsurat necesare efectuării observațiilor științifice.

Greutatea totală a aparatului științific și ce măsurat, împreună cu sursele de alimentare și containerul este de 561,3 kg.

Stațiile științifice de măsurat, situate în diferite regiuni ale Uniunii Sovietice fac observații asupra primului zbor interplanetar. Determinarea elementelor traiectoriei se înfăptuiește cu ajutorul mașinilor electronice de calcul după datele măsurătorilor transmise în mod automat centru-

lui de coordonare și calcul. Prelucrarea rezultatelor măsurătorilor va permite obținerea de date despre mișcarea rachetei cosmice și determinarea sectoarelor spațiului interplanetar în care se efectuează observațiile științifice.

Cercetătorii științei declară că ei speră că au să debarce într-o zi pe solul altor planete; deși explorarea aceasta mai ridică încă multe și complicate probleme pînă la realizare.

Cu adeoărat, atracția cerului nu și-a pierdut puterea ei asupra omului. Și faptul acesta are menirea să ne bucure mult, în zilele pe care noi le trăim.

PE DRUMUL NOULUI AN

(urmare din pag. 1-a)

cît și prin credincioasa îndeplinire a obligațiilor de susținere a lucrării.

Convîngerea noastră profundă este că Domnul ne-a condus într-un chip minunat pînă aici, și că avem toate motivele să privim spre El cu toată încrederea și pentru anul ce ne stă în față.

Viața și timpul au o prea mare importanță, și neglijarea lor aduce mari pierderi. Este datoria fiecărui credincios să se deprindă cu munca ordonată, temeinică, promptă și conștiințioasă. Nu există nici o scuză pentru munca înceată în nici o ramură de activitate.

Nădăjduind în binecuvîntările Domnului care ne stau în față, să ne luăm hotărîrea a ne dovedi credincioși în toate îndatoririle noastre atît față de Bunul Dumnezeu cît

și în îndeplinirea tuturor obligațiilor ce ne revin față de Înaltele Autorități și semenii noștri între care ne ducem viața noastră zilnică.

Cu încredere deplină în Bunul Dumnezeu, pornim pe drumul acestui nou an, cu asigurarea pe care ne-o dă Cuvîntul Domnului prin prorocul Isaia: „În liniște și odihnă va fi mîntuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră”. Is. 30,15.

„Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Ebr. 12, 12—14.

COMITETUL UNIUNII

VALOAREA CREDINȚEI

Cînd Duhul Sfînt lucrează la inima credinciosului conștiința se trezește, și abia atunci începem a înțelege, răutatea, vina și puterea păcatului. Abia atunci vedem păcatul așa cum este și începem a-l privi cu teamă.

Păcatul este care ne desparte de Dumnezeu. Toate eforturile noastre de a scăpa de el sînt neputincioase. Și aceasta din cauza motivelor care determină faptele noastre, din cauza inimii noastre pătate, din cauza vieții noastre care este plină de egoism și tot felul de rele. Noi dorim însă după iertare, curățire și liberare. Cît de mult dorim noi armonia și asemănarea cu Dumnezeu! Întrebarea este: cum le putem obține?

Noi avem nevoie de pace, iertare cerească și de iubire în inimile noastre. Nici o speranță nu există de a le dobîndi prin propriile noastre eforturi. Dumnezeu ni le oferă în dar — fără argint și fără preț. Is. 55, 1.

Toate aceste bunuri spirituale ne aparțin nouă prin credință potrivit făgăduinței: „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Is. 1, 18 „Vă voi da a inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou“. Ezech. 36, 26 p.p.

Dacă ne-am mărturisit păcatele, ne-am hotărît să le părăsim și să ducem o viață nouă, atunci trebuie să venim la Dumnezeu și să-I cerem, ca El să ne spele de păcate și să ne dea o inimă nouă. Apoi trebuie să credem că El va face cu siguranță aceasta, pentru că așa a promis. Aceasta este învățătura pe care ne-a dat-o Domnul Hristos, că orice dar dorit de la Dum-

nezeu, să credem că îl primim, și va fi al nostru. Cu ocazia vindecării slăbănogului, Domnul a arătat aceasta lămurit. „Ca să știți că Fiul omului are putere pe pămînt să ierte păcatele, — „Scoală-te“, a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul, și du-te acasă“. Mat. 9,6. La fel zice și Ioan evanghelistul, vorbind despre minunile Domnului: „Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezînd, să aveți viața în Numele Lui“. Ioan 20,31.

Împrejurările și felul cum a vindecat Domnul pe acest bolnav, ne învață cum trebuie să credem în El, pentru a primi iertare de păcate. Vindecarea paralticului a avut loc astfel: Bietul om zăcea acolo fără sprijin și ajutor. Trecuse treizeci și opt de ani de cînd nu se mai servise de picioarele sale. Și acum iată-l în prezența Domnului care-i zice: „Scoală-te, ia-ți patul și umle“. Paralticul ar fi putut zice: „Dacă tu mă faci sănătos, atunci am să pot merge după cum zici“. Dar el nu zise așa, ci crezu din capul locului Cuvîntul lui Hristos. Crezu că s-a făcut sănătos și porni să se ridice. El voi să meargă și merse. El făcu după cuvîntul Domnului, și Dumnezeu îi dădu putere. Paralticul fu pe deplin vindecat.

În aceeași stare ne găsim și noi păcătoșii. Noi, credincioșii nu putem oferi înșine ispășire pentru păcatele noastre din trecut și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu ne-a promis că va face toate acestea pentru noi prin Hristos. Noi trebuie să credem această făgăduință,

să mărturisim păcatele noastre și să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Noi trebuie să vrem a-I servi lui. Tot atît de sigur cum noi facem aceasta, la fel va împlini și Dumnezeu cele făgăduite de Dînsul.

Dacă crezi făgăduința Lui, și dacă crezi că ești iertat și curățit, Dumnezeu face aceasta, și atunci ești însănătoșit exact la fel cum fu însănătoșit paralticul, cînd, crezînd el, puterea lui Hristos intră într-însul și el merse. Totul se face dacă noi credem.

Înainte de a simți că s-a făcut sănătos cel bolnav trebuie să zică: „Eu cred că mă voi face sănătos, pentru că Dumnezeu a promis aceasta“. Credință, însemnează a crede pe Dumnezeu pe cuvînt.

Domnul a spus: „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11,24.

Făgăduința Domnului este însă condiționată, de a ne ruga potrivit voinței lui Dumnezeu. Este dorința lui Dumnezeu ca să ne curețe de păcate, să ne facă copii ai Săi, și să ne aducă în stare de a trăi o viață sfîntă. Să cerem aceste binecuvîntări, să credem că le primim și în același timp, să mulțumim lui Dumnezeu că le-am primit.

Cînd credem din toată inima făgăduințele lui Dumnezeu, Spiritul Sfînt, dă naștere unei noi vieți în inima noastră. Ajungem atunci copii de curînd născuți în familia lui Dumnezeu, și Dumnezeu ne iubește, așa cum iubește pe Fiul Său.

Apostolul zice: „Cum ați primit pe Isus Hristos Domnul, așa să umblați întru Dînsul“. Gal. 2,6.

INDREPTĂȚIȚI PRIN CREDINȚĂ

Nu e cazul să credem că trebuie să așteptăm ca să trecem prin anumite ispite spre a dovedi lui Dumnezeu că ne-am schimbat și îndreptat ca apoi numai după aceea să putem cere și aștepta binecuvântările promise. Dar noi trebuie să cerem prin credință chiar acum aceste binecuvântări. Noi avem nevoie de harul și de spiritul lui Hristos ca să ne ajute în nepuțința noastră. Altfel nu vom fi niciodată în stare ca să biruim răul din propriile noastre inimi.

Toți acei care îndeplinesc condițiile puse de Dumnezeu pentru iertare ar trebui să știe că iertarea se acordă în dar pentru fiecare păcat. Să nu ne mai îndoim deci că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi și pentru noi.

Putere și har sînt puse prin Hristos la dispoziție spre a fi duse de îngeri fiecărui suflet credincios. Nimeni nu este atît de păcătos încît să nu mai poată găsi putere, curățire și îndreptățire în Hristos care a murit pentru fiecare din noi. El așteaptă mereu ca să ia de pe noi hainele cele pătate și murdare de păcate, și să ne îmbrace cu veștmintele albe și curate ale dreptății Sale.

Există cineva care vrea să ne răpească asigurările date de Bunul Dumnezeu cu privire la iertare, și acesta este Satana. El vrea să ne lipsească de orice speranță și rază de lumină ce vine din Cuvîntul lui Dumnezeu, dar noi să nu-i permitem aceasta.

Atunci cînd el vine la noi cu ispita, să-i răspundem: „Isus a murit pentru mine, ca eu să trăiesc prin El. El mă iubește și nu vrea ca eu să pier. Eu am în cer un Tată iubitor, și deși eu am jignit iubirea Lui, și am nesocotit binecuvîntările Sale risipindu-le fără rost, totuși, mă voi scula și mă voi duce la Tatăl meu și li voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta, și nu mai sînt vrednic să mă chem fiul Tău; fă-mă ca pe unul din argații Tăi“. Luca 15,18.19.

Parabola fiului risipitor este una din cele mai plăcute și mișcătoare din Sfînta Scriptură, dar care e încă departe de a exprima nemărginita milă și iubire a Tatălui nostru ceresc.

Îată ce ne spune Domnul prin profetul Său: „Domnul mi Se arată de departe: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!“ Ier. 31,3.

Este adevărat, că El urăște păcatul, dar El iubește pe pă-

cătos, și S-a dat pe Sine însuși, în Hristos, ca oricine vrea să fie mîntuit să aibă viață veșnică în împărăția mării Sale.

Putea oare folosi Dumnezeu cuvinte mai puternice, mai convingătoare, mai pline de iubire prin care să arate iubirea Sa față de noi? Căci El zice: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptea-ză, și să n-aibă milă de rodul pîntecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip“. Is. 49,15.

Toate făgăduințele din Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt expresia marei iubiri și îndurări a Tatălui nostru ceresc. Inima Lui plină de nespusă iubire, se simte mereu atrasă spre păcătosul care are nevoie de milă și ajutor ceresc. Cuvîntul zice: „În El avem răscurmăpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său“.

Crede așa dar că Dumnezeu îți va ajuta și că El vrea să restabilească în tine chipul Său dumnezeesc. Cu cît te vei apropia de El mărturisind păcatele tale și căindu-te de ele, cu atît Dumnezeu se va apropia de tine ca să-ți arate milă și să te ierte.

CONSACRAT PENTRU SLUJIRE

În Sabatul de la 20 decembrie, potrivit ceremonialului obișnuit în Biserica Adventă de Ziua a Șaptea, a fost consacrat ca pastor al Evangheliei fratele Burtescu Gheorghe. Serviciul divin de consacrare a avut loc în Comunitatea Rîmnicul Vîlcea. La această solemnitate au luat parte frații: I. Tachici,

St. Ștefănescu, M. Pîroan, D. Făurescu și Vasile Tolan.

Domnul să binecuvînteze slujitorii și poporul Său, pregătindu-i pentru slava nepieritoare a sfinților.

I. TACHICI

LUCRĂRI GOSPODĂREȘTI PE LUNA IANUARIE

Învăță-ne să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă". Psalmistul exprimă aici nu numai un adevăr incontestabil, ci și calea înțeleptirii. Să-ți numeri bine zilele, să-ți planifici corect lucrările în timp, această aduce cu sine mari binecuvântări. În mersul mereu înainte al vieții, un an a rămas în urmă. Anul 1958 și-a încheiat socotelile. A trecut. Ceea ce am realizat în tot decursul lui, este consecința binecuvântărilor cerești, care a dat viață muncii noastre. În față-ne stă un nou an. Experiențe noi și probleme noi. Să pășim cu o deplină încredere în călăuzirea divină și să ne vedem a fi în toate lucrurile oamenii acțiunilor pașnice și înaintate. Luna ianuarie, deși e luna în care frigul și zăpada se fac simțite; totuși sînt lucrări ce atrag luarea aminte și cer a fi îndeplinite, tocmai pentru că ele au o strînsă legătură cu lucrările lunilor ce vor urma. Astfel în cea de a doua jumătate a lunii trebuie să se facă controlul semănăturilor de toamnă, pentru o eventuală ajutorare sau reinsămînțare de primăvară. De asemenea lucrările de reținerea zăpezilor pe semănături trebuie continuate, pentru a da ocazie pămîntului să înmagazineze o cantitate suficientă de apă.

Se face controlul general al produselor depozitate în magazii, silozuri, pivnițe.

Se începe pregătirea campaniei agricole de primăvară. Procurarea semințelor de primă calitate, se face proba puterii de încolțire. Se tratează semințele contra bolilor. Se cară gunoi de grajd la cîmp. Și în vederea lucrărilor în grădina de legume, se face pregătirea semințelor și repararea răsadnițelor, și în ge-

neral repararea tuturor uneltelor din magazia noastră.

E bine a ne îngriji și de livadă. Dacă este cazul, se scutură pomii încărcăți de zăpadă, polei sau chiciură. Dacă zăpada nu este abundentă, atunci se strînge în jurul pomului în formă de mușuroi, pentru a-l feri de ger. O grijă deosebită trebuie dată curățirii pomilor de cuiburile de omizi, uscături și licheni, iar în zilele mai călduroase se fac stropiri cu emulsii de ulei D.N.O.C. zeamă sulfocalcică, pentru combaterea păduchilor țestoși, a ouălelor de cotari și a cancerului pomilor.

Se vor îngriji în mod deosebit animalele. Să se dea o atenție deosebită hrănirii lor. Se va căuta a se introduce în hrana lor fîn bun de lucernă sau trifoi, nutrețuri concentrate uruite (orz, ovăz, porumb și șrot) apoi morcov, sfeclă și nutreț însilozat. Se va căuta ca adăpostul animalelor să fie călduros, ferit de curenți reci și curățat cu regularitate. Cînd afară este

mai cald, animalele vor fi scoase din grajd la plimbare. Mișcarea și razele soarelui întăresc organismul și-l fac rezistent față de boli. Se vaccinează: găinile și curcile contra pestei aviare, iar vacile și caii contra dalacului.

Desigur că multe alte treburi gospodărești mai se găsesc de făcut. De aceea, tot ce găsește mîna ta să faci, să faci cu toată puterea. Un an nou ne stă în față. Să nădăjduim în ajutorul lui Dumnezeu pentru 1959, și să lucrăm cu toată tăria și priceperea noastră, ca Dumnezeu să poată binecuvînta astfel strădaniile noastre. Să fim gata la toate acțiunile obișnuite, punînd cu bucurie umărul la îndeplinirea sarcinilor ce ne revin în mijlocul societății în care trăim, pentru că fericirea noastră este indisolubil legată de fericirea ei.

Să fim factori activi ai păcii, păstrînd cu sfințenie principiile cele veșnice ale adevărului.

REDACTIA

SĂ FIE PACE

Cînd Te-ai născut în omenire,

Ai fost sărac, căci pentru noi,

Ai părăsit a Ta mîrire,

Și ai venit în grajd cu boi.

Atunci, din slăvile albastre,

În strălucire îngerii mii,

Veneau spre plaiurile noastre,

Cîntînd frumoase melodii.

Cîntau un imn din țara sfîntă,

Melodios, măreț, sublim,

Pe care ceru-nireg îl cîntă,

Chemîndu-ne să ne-nfrățim.

„Să fie pace între oameni,

Precum e pace-n cerul sfînt...”

Mărit să fii Tu, care semeni,

De-apururi pace pe pămînt.

PETRE V. CAZAN